MAREK VOJTĚCH
ŘEZANKA

Přejme si les

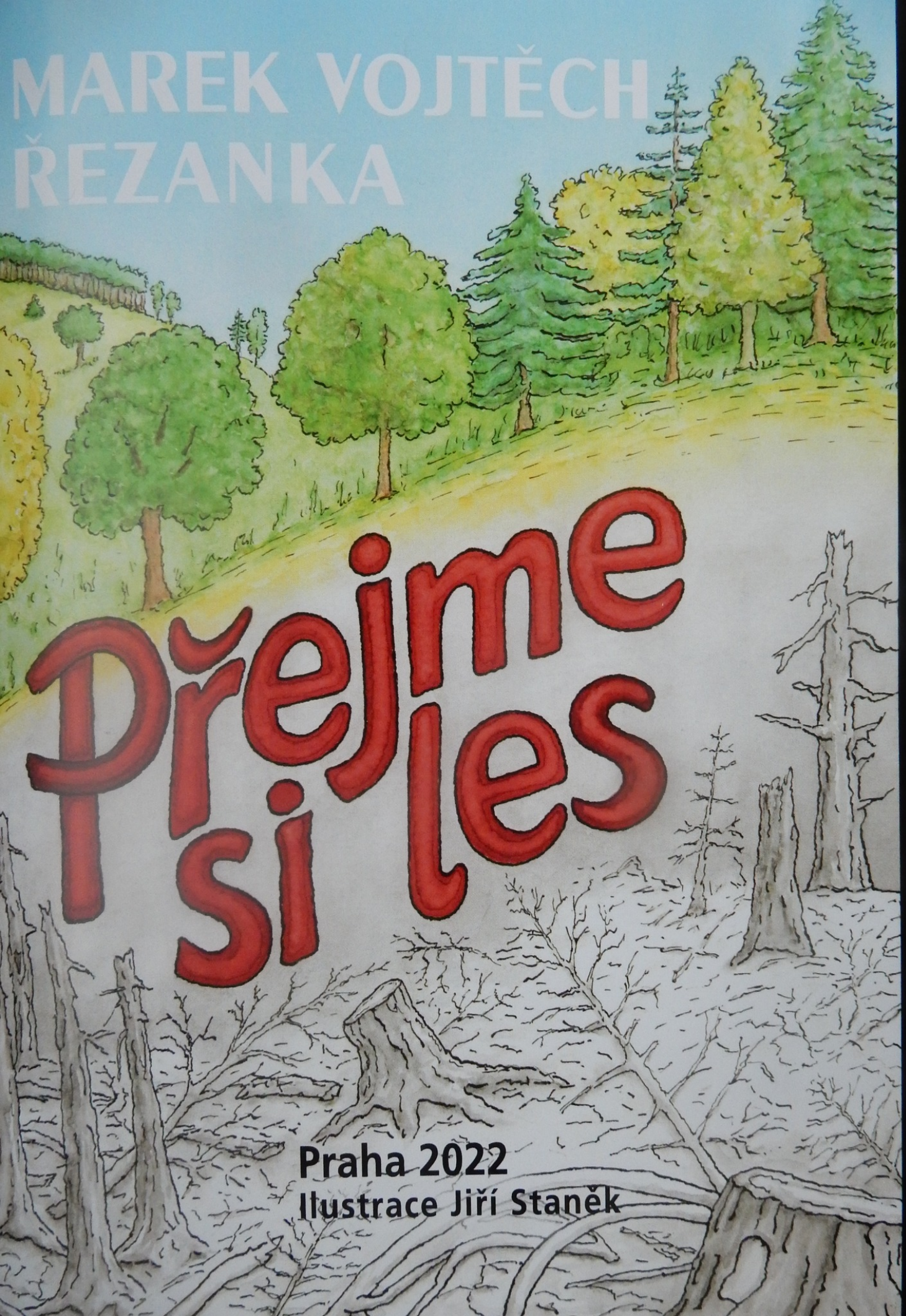

Praha 2022
Ilustrace Jiří Staněk

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz
Tento pokus o **sdílenou literaturu** posílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

152 180 40 33/0800 dvacet korun.

Jde o nový směr v příjímání literatury bez mezičlánků a nutných nákladů. Autorům i čtenářům by se tento způsob mohl stát časem přijatelný.

Přejme si les

Text © Marek Vojtěch Řezanka, 2022
Ilustrace © Jiří Staněk, 2022

MAREK VOJTĚCH ŘEZANKA

Přejme si les

Praha, říjen 2022

Co nejde, půjde znova…

Já moc rád svůj hold tady vzdám,
neboť si velmi cením
obou dvou zimních sportů dam,
jimž vzdor je chlebem denním.

Každá se poté narovná,
když přikrčená jela.
Každá z těch dvou je královna
své disciplíny – skvělá.

Nezdar je nikdy nepoloží:
Pro ně je výdrž slovo boží.
Co nejde, půjde znova.

Jsou vzorem hlavně pro svou píli,
díky níž dále postoupily
s Ledeckou Sáblíková.

Co k sobě patří…

Milovat lze v den kterýkoli:
Nejlépe každý nový.
Kdo má rád, spíše činy volí,
než příliš hýřit slovy.

Někdy jsou slova zapotřebí,
když od srdce však plynou.
Lhostejnost nelze slovy přebít
tak jako talent dřinou.

Co k sobě patří, spolu srůstá
a půda kolem není pustá:
Jen je vždy maličko jiná.

Když už ji slavit – radši v máji,
kdy květy tóny barev hrají.
Ne během Valentýna…

Za to dík…

Když venku fičí meluzína,
a do těla se opře chlad,
když bouře stále neusíná,
a nejde se z ní otřepat.
Když člověk slyší pouze hřmění
bez blýskání na lepší čas,
pak k optimismu vůle není:
Šeď viděna je bez příkras.

V té chvíli ale málo stačí,
a to, co studí, může hřát.
Ledy rozmrazí hudba ptačí,
která holt nemá žádný řád.
Ať zní dál milé štěbetání,
jež přehluší i děsný ryk.
Tak jako andělé nás chrání
svými křídly. Za to dík…

Místenka na leden

Július v dětství znal místa stinná,
místa, kde nezní smích, pouze pláč.
Beznaděj řvala v zdech Terezína,
v nichž se Smrt neptala: Co jsi zač?

Snad svůj žal rozpouštěl komedií,
v ní toho dokázal říci dost.
Kendy a Štěpánek dodnes žijí
v úsměvné sérii pro radost.

Že dobří holubi k němu se zas vrátí?
Vážení přátelé. Ano, podél tratí.
Naději neztrácel, měl svá přání tajná.

Kufry si nebalil – neodcházel v chvatu:
Uplatnil místenku – jen tu bez návratu
vydanou na leden pro Dušana Kleina.

V srdci je virgule…

Zima je zdlouhavá – navrch náladová,
chvíli nás zamrazí – následně nám topí.
Trochu se rouhavá tahle černá vdova,
že nezná zákazy – a sníh schová stopy.

Co ledy svíraly, taje do rašení.
Co bylo zatuhlé, najednou se hýbá.
V ohybech spirály podstata se mění:
Co asi za tuhle dá dlaň bohulibá?

Až mrazy poleví, až se vzbudí studna,
když v rámci oblevy zmizí hradba bludná,
kvete čas kuráže. Díváme se za dým.

Všechno dřív strnulé náhle v květu puká.
V srdci je virgule – velmi zvláštní úkaz,
která nám ukáže cestu k sobě samým.

Přejme si les…

Válka je coura krvelačná,
milence dusí silnou paží.
Žádného se však nenabaží,
koho se dotkne, toho zdrtí.
Nad ní se tyčí temná mračna.
Ten, koho líbá, líbá k smrti.

Modlím se, ať se brzy ztratí,
dřív, než nám stohy slámy chytnou.
Bere si s touhou nenasytnou
ženy i děti – kohokoli.
Splašená je – a bez opratí.
Na koho vlétne, toho skolí.

Pláč matek, dětí nepřestává,
zní ze všech koutů v každé době.
Jen někdy ty, kdo zetlí v hrobě
oplakáváme – v očích slzy.
Jindy prý vraždit máme práva,
aniž pak oběti nás mrzí.

Připomeňme si všechny padlé
děti, které si jenom hrály.
Nenávist roste do spirály.
Kdo v křivém zrcadle se vzhlíží,
ten bude křivý za zrcadlem.
Přejme si les – ne hřbitov s kříži…

Na křídlech prosby

Na děti myslím – a na jejich matky,
když místo včelek bzučí roje střel.
Na život myslím, jak je krutě krátký,
na silný dým, jenž pohled obestřel.

Je mi tak smutno, pokaždé, když kdesi
dále či blíže válka v třmenech zní.
Ty dětské oči ve spánku mě děsí:
Žalují zhoubu. Vyplašené z ní.

Proč k prvním krůčkům výbuchy jim duní?
Kam se jen ztratil bezstarostný smích?
Proč nejde hrát si v písku na výsluní
a hltat příběh obrázkových knih?

Válka je saní, která oheň soptí,
a která spálí v temné noře sen.
Válka je zrůdná, zanechává obtisk:
Ten, koho potká, bude otřesen.

Nenávist hoří v krbu místo dřeva,
a plamen zkázy stoupá výš a výš.
Ať místo jedu láska se zas vlévá
do žil a srdcí. Ať je opět blíž.

Ať brzy z trosek nová stavba vstane,
a v dětských očích objeví se jas.
Modlím se za mír – za nás všechny, Pane.
Dej dětem šanci svojí vírou v nás…

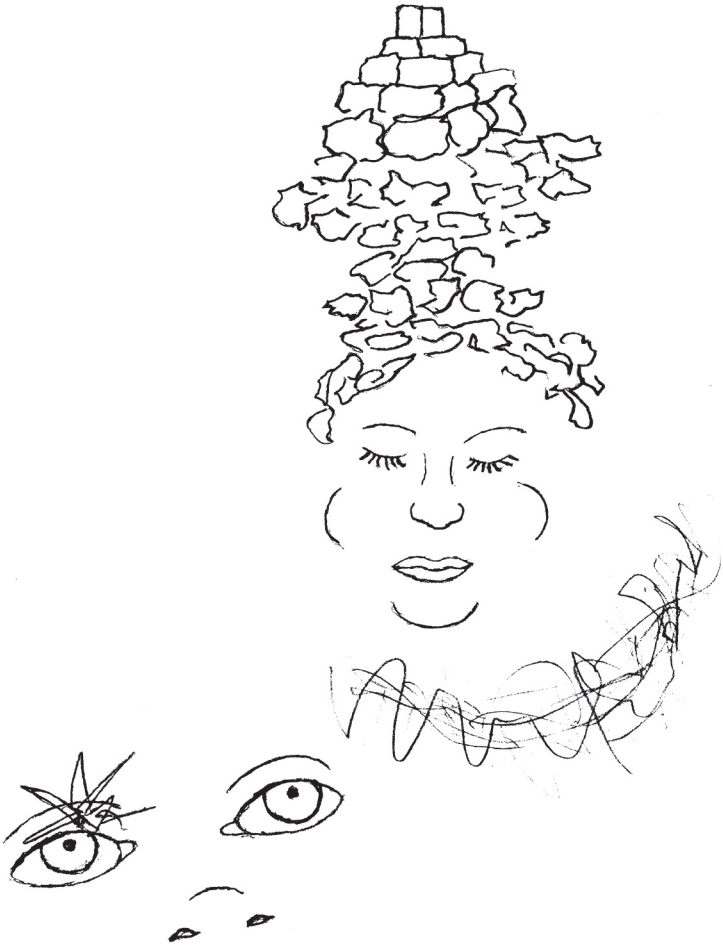

Víkem dolů

Chtěli jsme svět, kde není zdí,
v němž neškrtí nás dráty.
Chtěli jsme svět, jenž ulehčeně dýchá.
Svět, který povel nehyzdí,
již nikdy jedovatý,
takový, v kterém nebudeme zticha.

Možná šlo chvíli jenom snít,
že sady začnou vzkvétat
a že už nic nám květy nezardousí.
V klávesách není ebonit,
když hrají v moll coup d'état?
Zní klapot bot, jak z pekla pro nás jdou si.

Na polích sníh zas nechce tát.
Na šachovnici vázne
samotná věž, co nikam nezapadá.
V trnovém keři plane stát.
V šípkovém keři s bláznem
zaniká smích v mohutném ryku stáda.

Chtěli jsme svět, v němž jde to žít
a děti vychovávat.
Chtěli jsme svět, jenž s nadšením nás budí.
Najednou suť je ze zboží,
náhle jsou hadry z kravat.
Je zvláštní náš svět, který vzbouzí jen údiv.

Březnový smutek

Patnáctý březen studený byl, chmurný:
Záblo a z nebe plakal hořce sníh.
Za nehty zima, v srdcích popel z urny,
zlé byly zprávy, zvlášť ty z posledních.

Od rána tehdy na ulicích hřměly
obludné stvůry, kterým žehnal chlad.
Od rána den byl velmi potemnělý,
jakoby z března stal se listopad.

Zanikal stát – a valila se stoka,
mor barvy hnědé zaplavoval svět.
Z médií zmizla děva jednooká,
jen slepá děvka směla vyprávět.

Zabrání země, okupační biče:
K. H. Frank, Neurath: Teror, smrt a děs.
Kde rašil pupen naděje, byl zničen,
kde kdo měl pocit, že to nelze snést.

Ze smluv byl odpad, k němuž krysa čichá:
Sedm let trýzní sužovaná zem.
Zrůdná žeň potom přišla za Heydricha:
To národ český stanul nad srázem.

Saň máchla křídly – saň nikterak bájná,
saň, jejíž domov Britové zvou „Hell“.
Dozrála setba zášti od Henleina,
veškeré sny drak spálil na uhel.

Poroba, útlak, k tomu převýchova,
popravy, krutost, jež neznala mez.
Vše bylo temné – nedalo se schovat,
v kdejaké duši rozmohla se rez.

Nezapomeňme na to, co se dálo,
a jakou barvou že zněl k masám ryk.
Vraťme se k tomu, čeho není málo:
Co chránil Beneš – před ním Masaryk…

Růže v nás

Všem ženám přeji nejen dnes
mír stejně jako zdraví.
Ať brzy skončí všechen děs
a ať svět nechuraví.

Matkám pak přeji dvojnásob,
ať dětem růst se daří,
a nečeká je chladný hrob,
však spokojené stáří.

Chci popřát smysl, radost, smích
všem ženám ze všech koutů
světa – ať mohou vzkvétat v nich,
ať s nadějí dál jsou tu.

Je jedno, jakou mají pleť
a v co a zda-li věří.
Ty, holubičko míru, leť
a načechrej své peří.

Je jedno, kde jsou na zemi,
všem jde přec o to samé:
Žít v lásce a mít zázemí,
to v jazycích všech známe.

Ať nebudí nás ze snů jek
strachem schoulených dětí.
Ať nemusíme do válek,
v nichž méně jsme než smetí.

Ať se náš pohled nezúží
na výhled z oken bytů.
Je mnoho zahrad bez růží,
a málo blahobytu.

Je tuze mnoho bolesti,
z nichž doléhá k nám kusá.
Po tom, co mohlo rozkvésti,
jen těžká bota dusá.

Je spoustu těch, jež žádný svit
v jejich tmách neutěší.
Je snadné něco nakřivit,
srovnat to mnohem těžší.

Ať ženy mohou zvolit z cest,
a ne být hnány jednou.
Mnohé z nich musí krutost snést:
Přeji jim, ať se zvednou…

Nezapomeňme

Nezapomeňme slzy dětských očí,
na utrpení mladé čerstvé vdovy.
Kam jednou válka svojí nohou vkročí,
tam humanita první vyhladoví.

Nezapomeňme na domovy v sutích,
na lidi, kteří přišli o vše cenné.
Na ty, kdo z křesel jiné padnout nutí,
na velké sny – tak krutě utracené.

Na hřmění bomb, jež prosby nezastaví,
na schvalování, co se schválit nedá.
Nezapomeňme hlavně na bezpráví:
na krev, v níž ležel vedle vnuka děda.

Nezapomeňme na cynické lhaní,
jak bez váháni jedni druhé ničí.
Na příběh hrůzy, který nepřehání,
na chladný kámen, jenž je všech, a ničí.

Na živoření těch, kteří se plouží,
jen pouhé stíny osob, jež dřív žily.
Na kusy těl, co válely se v louži,
aby snad jisté plány nekřížily.

Na to, kým jsme – a kým bychom být měli,
jaká je vlastně naše integrita.
Snad nikdo z nás být nechce osamělý.
Nezapomeňme – všechno se nám sčítá…

Včera a dnes

Ráno se vzbudil do jiného světa.
Včera byl vážen a měl postavení.
Zděšeně zírá, jak je po tom veta
a jak jsou všichni něčím omámeni.

Usínal s tím, že vybudoval mnohé
a že má cenu všechno to, co dělá.
Náhle mu doma dveře dají sbohem.
Najednou ani floka nevydělá.

Včera byl ceněn: Hrdina své doby.
Ten, jehož slova jsou prý důležitá.
Dnes není nikdo, kdo ho nehanobí.
Dnes není domu, kde ho někdo vítá.

Včera ho ještě provázela sláva.
Dnes od něj všichni pryč své ruce dají.
Včera byl vítěz, který neprohrává.
Dnes je z něj nula v celém širém kraji.

Včera byl lvem, kterého zdobí hříva.
Dnes je z něj veš, jíž každý rád se zbaví.
Co hřálo včera, dnes ho nezahřívá:
Bojí se tam, kde kráčel bez obavy.

Včera byl vzdělán, dnes je za hlupáka.
Dřív budil závist – teď jen lítost vzbouzí.
Byl jako klenot, který leskem láká:
Přes noc je štvancem, odsouzeným k nouzi.

Láme si hlavu, co je na něm jiné,
a byť se snaží, tak nic nenachází.
Kdo se mu klaněl, teď mu nepromine
ohnutá záda, ani trapné vzkazy.

Včera měl jméno. Dnes je bezejmenný.
Co se dřív dělo – to se děje znova.
Nevěřil zkrátka, že se dočká změny,
kdy nemá nic – a ani kde se schovat…

Předobraz

Číše již přetekla – a víno rozlilo se.
Ubrus je jím opilý – a pod ním louže slz.
Podlaha rozměklá chladí své nohy bosé,
aby se vzchopily – a došly kamsi skrz.

Jsou cizí lokály – kde včera jsme se smáli.
Směrnice již neplatí – tak jako vlastně nic.
Jsme ti, kdo lokali – teď na suchu jsme malí,
s knihami bez statí – s knihami z popelnic.

Co bylo železné, se jako vata drolí,
bičováno korozí. Co hřálo, mrazí dnes.
Duben si před březnem vypůjčil jeho roli.
Co že nás ohrozí? Vše to, co nelze snést.

Číše již přetekla, když cosi káplo do ní.
Zděšení se ozývá, to nevyřčené „Proč?“
Není Ráj bez Pekla. Dětský pláč zažadoní,
ať není hrozivá ta do snů vpitá moč…

Převozník a muž

Šel k loďce převozníka
s drobnou mincí v dlani,
něco mu šeptem říká,
uctivě se klaní.

Voda je zakalená
k tomu značně studí.
Muž je v ní po kolena.
Již mu sahá k hrudi.

Převozník nepřeváží.
přihnaly se vlny.
I v Pekle všechno zdraží
i tam je stav plný.

Muž celý rozechvělý
naposledy sténá.
Tu ho však rozveselí
malá bílá pěna.

Převozník na něj volá:
„Prej maj místo v Ráji.
Tak alou odsud. Hola.
V nebi pěkně hrají.“

Muž ho však neposlouchá,
s pěnou v jedno splyne.
Když k pivu přilne moucha,
neuctí ji vínem.

Aprílový svět

Chci svět, kde zbraně nepovládnou,
v němž nevítězí hrubá síla,
v němž nacismus moc nemá žádnou
a v němž se na smrt neposílá.
Chci svět, do nějž se moudrost vryla.
Svět, v němž kvete pluralita
a jenž jiný názor vítá.
Ve kterém nejsou práva shnilá.
Víte, co je absurdita?
Tento svět je jen na Apríla.

Chci svět, jenž nemá páteř vadnou,
kde vražda není bohumilá,
v němž faleš není za příkladnou
a lež se stále neomílá.
Chci svět, v němž vzniknou krásná díla,
ne ten, v němž je lidskost bita.
Svět, kde naděje nám svítá,
v němž nemá slovo kamarila.
Proč se mnou vztek tolik zmítá?
Tento svět je jen na Apríla.

Chci svět, jenž fráze neovládnou,
kde nejsou Charybda či Scylla.
V němž láska není mimořádnou
a v kterém z černé není bílá.
V němž občan není za debila,
fakta nejsou v bájích skryta,
lidskost není kýčem smyta.
V němž ctěn je Ježíš – a ne Pilát.
Kde kdo z vás teď možná škytá:
Tento svět je jen na Apríla.

Dnes zde není prosperita.
Už chci svět, jenž volbu skýtá.
Bez otročení tvář je milá.
Existuje? Realita?:
Není – je pouze na Apríla.

Črtám si…

Črtám si, maluji, třeba na kamení:
Člověk se uvolní – oprostí se chvíli
od vší té úzkosti, jíž jsme zavaleni,
od vší té bezmoci, která v nás jen sílí.

Svěřím se do bloku, jak a co mne svírá,
a s prvním valérem tenze v těle slábne.
Co jinde gumují, dávám na papír a
přemýšlím potichu, co proč není vábné.

Vlastně se soustředím na to jen, co vzniká.
A to mě oprostí od děr, z kterých táhne.
Snažím se vyjádřit v tazích několika,
že když jde ke dnu loď, vždy i se svým ráhnem.

Unikám do světa, ve kterém se tvoří,
v němž není prostoru padnout či se vzdávat,
kde nejsou cenzoři ani agresoři,
v němž není prázdnoty s puncem drahých kravat.

Unikám do světa, kde se nezabíjí,
a v kterém mučení získají svá práva.
Unikám do světa za svou fantazií,
do světa, kde se sen realitou stává.

Črtám si o to víc, čím víc zdí nás dělí,
aby v pár minutách nebylo jich více.
Črtám si svobodu, lehce uzardělý,
kterou vždy objevím v nové čisté skice…

Nerezignovat

Do Getseman šli po večeři tiše:
„Rozprchnete se, zmizíte jak mlha,
zůstanu sám zde – ve hvězdách se píše,
zapřeš mě dřív, než kohout zakokrhá.“

Hleděli tehdy divně na Ježíše,
Petr se bránil: „Budu s tebou stále.“
„Zapřeš mě třikrát, byť to nechceš slyšet.“
Bylo to celé zvláštní – nenadálé.

Jidáš ho zradil – okatě ho líbá,
Ježíš byl zatčen, vojáky je vlečen.
„Proč máte hole? V čem tkví moje chyba?
Proč na má slova tasíte hned meče?“

Jak již to bývá, všichni rozprchli se,
včetně těch, kdo se nejvíc holedbali,
že budou radši sami zítra viset,
než zradit proto, že se tuze báli.

Jak již to bývá, tak je osamělý
ten, kdo se zvůli nejpříměji vzepře.
Ti, kdo šli s ním, ho ještě pohaněli,
podřízli by ho jako řezník vepře.

Ze strachu vzniká hysterická vřava.
Kde kdo si chrání kůži svého hrdla.
Že prý je blázen ten, kdo neudává,
tvář dříve milým děsem rázem ztvrdla.

Poznáte bídu, když jde do tuhého,
samotu, bezmoc, křivdu, která sžírá.
Zůstaly trny, kde květ voněl něhou,
kde dřív stál palác, zeje černá díra.

Hlásit se k němu značí vlastní zkázu.
Přátele nutí, aby se ho zřekli.
Málo z těch, kdo jsou na okraji srázu,
bez obav dál jdou – třeba do předpeklí.

Z pravdy se stane děvka nežádoucí,
v špinavých šatech, která páchne pouze.
Kde kdo chce krev – pak stranou jde vždy soucit,
kde vládne strach, tam urodí se nouze.

Ti, kteří prchli, po čase se vrátí.
Z kříže jsou třísky s rezavými hřeby.
I z dříve ctěných budou desperáti.
Nerezignovat – to je zapotřebí…

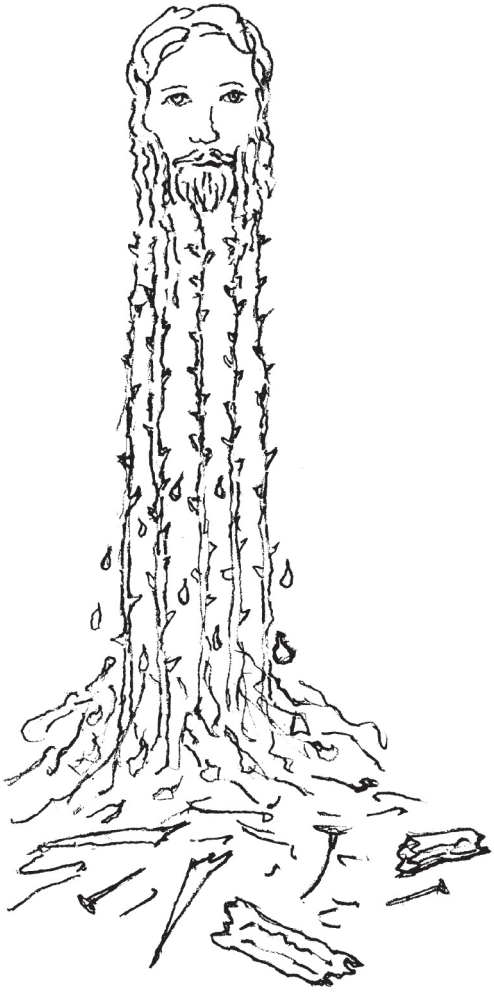

Pohmatu

Vzduch skoro nehne se a bahno vodu kalí.
Studánka průzračná má náhle divný pach.
Svah prchá před stresem – les přišel o vokály.
Svit mizí u mračna – a louky mají strach.

Mlčí zvon kostelní, až dusno z oken stéká.
Zeď kdysi barevná je náhle samý šrám.
V potoce osten zní, že visí nad ním deka.
Z vrby je carevna, již velmi dobře znám.

Sleduji zpovzdálí, kam tato cesta spěje.
Noc krev svou rozlévá, až v snách ji najde den.
Andělé rozdali svá křídla z beznaděje.
Jen satyr do chléva říhne si, najeden.

Slunce se schovává ve včera zvadlých mracích.
Déšť hledá adresu, kam dopadal by rád.
Dech tone v obavách, že tep ho utrmácí.
Když skálou zatřesu, zas jaro začne zrát…

Memento května

Plameny v láhvi její stěny taví.
Džin se již dávno vymkl z kontroly.
Ve střepech zazněl nářek naléhavý,
že krutost ve zdi otvor vydrolí.

Oblaka dýmu vycházela z očí.
Jazykem vládne černá němota.
Z koho je štvanec, nikam nezabočí,
popel je vzýván, ať se nemotá.

Z hodnot čpí zápach spáleného masa.
Nezájem louku pozdních strachů spásá,
až v plných břichách něco zaječí.

Otazník vrhá na kůl nová lasa,
slepota řádků přes mezery drásá.
Úmysly hyen? Vesměs zaječí…

Za břečťanem tma

Šeříky hroby hladí hebkou dlaní.
Jména jsou někdy zcela vybledlá.
Rosa si zrána stéblo vyhlédla,
které se desce mramorové klaní.

Májový deštík šeptá v taktu snění,
že je zde opět stopa blátivá.
Vichr zas prázdným slovem klátívá,
možná, že doufal, že se něco změní.

Po mrazech slunce do skuliny praží,
vypálí cejchy knihám bez tiráží,
knihám, jimž mění obsah za obal.

Vyprahlý čeká, že ho voda svlaží,
zatím je vidět plamen ve vitráži
kostela, v němž se svatý žalob bál…

Paralela

Byl jeden člověk – viděl příliš mnoho.
Nebrali vážně jeho varování.
Prý kteří blázni naslouchat mu mohou?
Kde kdo ho haní, kde kdo se ho straní.

Zatímco všichni šli se klanět koni,
nevěřil, že to dar je pro Athénu.
Zatímco kde kdo tvrdí, že kůň voní,
on by ho vrátil. Hned. Za každou cenu.

Mrštil své kopí do dřevěné sochy
s tím, ať ji nikdo radši nepřijímá.
Mládež má jeho gesta za vrtochy:
Koně si vezmou – že to bude prima.

Dva velcí hadi brzy zardousí ho:
Pak Trója padla. Je těch pár slok o nás?
Že slepé davy ztratí posledního,
kdo viděl jasně – tedy Láokoóna…

Ať je vždy na chléb…

Popřáli jste mi – a já vám přeji též
zdraví a lásku, jimž se v míru daří.
Ať je vám zjevné, proč kdo že z pravdy lež
činí – a všem zde přeji klidné stáří.

Popřáli jste mi – co přeji teď i vám:
Přečkejte bouři, která právě zuří.
Ať nikdo hlavně se necítí být sám
a ať váš anděl stojí na cimbuří.

Deštník vám v této dobé nepostačí,
zmáčí ho liják – blesk má oheň dračí.
Vichřice vám z něj třísky nadělá.

Přeji vám síly, potřebné až běda
a ať z vás každý lepší v sobě hledá:
Ať je vždy na chléb – a ne na děla.

Stopa Abrháma

Již rovněž odešel. Zbyla Velká cesta.
Každý den odvahu – Holka na zabití.
Strop s hlukem zhroutil se v době, jež nás trestá,
jen Dita Saxová samoty se chytí.

Žebrácká opera – konec starých časů,
Bandité. Polská krev. Trhák. Demokrati.
Za Noci pastýřů hleděl k Montparnassu,
Konečná stanice nutné neodvrátí.

Když svědkem času je Člověk proti zkáze,
poslední dopis pan Pickwick píše snáze.
Klec pro dva slavíky truchlí navrch sama.

Tím pádem Happyend zná Noc rozhodnutí.
Výsledek trestu je Odcházení chuti.
Křik. Domek u lesa – stopa Abrháma.

Ponarozeninová

Chci poděkovat bez výhrad
vám všem, kdo přáli jste mi.
Chci říct, že vás mám všechny rád,
tak nehodlám být němý.

Jsem starší – a zas poznal jsem,
co jen že dít se může,
kdy co se setká s ohlasem,
a kdy vás svléknou z kůže.

Radostí čím dál méně je,
o to víc po nich pátrám.
Tahle doba moc nehřeje,
byť slovo dává vatrám.

Nějak je čím dál těsněji,
však pesimismus stranou.
Snad ještě zvony neznějí
svou otřepanou hranou.

Co že mě opět dobije
(ve smyslu získat síly,
a zahnat různé fobie)?
To, co k přírodě cílí:

Když v parku stromy rozkvetou,
když brhlík zpívá mile.
Když vidím lípu stoletou
i roje octomilek.

I strašný bzukot komáří
mi náhle přijde k duhu.
Slunce mi mraky prozáří
a déšť přikreslí duhu.

Nač zapomenout nemíním?
Když dravec sedl ke mně.
A mír a klid byl mezi ním
a atmosférou země.

Žádnou rezignaci

Máš duši dítěte – psal přítel na Facebooku.
Sny a touhy přeje mi – a lepší inspiraci.
Já říkám, vyjděte – a podejte si ruku.
Stůjte rovně před těmi, k nimž hrdý respekt ztrácí.
Srovnáme svět se zemí? Již konec agitací.
Zařadit se do masy, v níž všichni zapomenou
ptát se dřív, než prohlásí, poslušně na kolenou,
že je troska spravená? Tím za komfort se splácí?
Máme mlčet – proč asi? Stačí jít za ozvěnou:
Dospět – co to znamená? Pro mě ne rezignaci.

Kdo že je dospělý? Kdo čeká na seppuku?
Kdo se s falší spokojí – a s prázdnou imitací?
V dáli znějí gospely a ryk krvavých pluků.
Mír spočívá v pokoji, kde smuteční host zvrací.
Povrchním nás odkojí – mnozí jsou vzorní žáci.
Kdo se málo ohýbá, toho hned napomenou,
že mu klesne obliba. Ať kráčí za odměnou.
Máme dělat ramena. Vždy do očí to bací,
co že platí pro časy, v nichž přetvářka je cennou:
Dospět – co to znamená? Pro mě ne rezignaci.

Být tím kdo popře se? Kdo přisátý je k struku,
v němž se jedy hromadí a vedou k toxikaci?
Hlásit se k noblese – a schovat za záruku,
že lze žít i po mládí? Však co je motor hnací?
Tam, kde bzučí ovádi, se slavík těžko vrací.
Zvídavost strach zastíní – morálku tvrdou měnou,
kdy bordel zvou svatyní – mršinu navoněnou.
Jsou-li srdce kamenná – krev plyne bez vibrací.
Nejspíš plochost zaviní, že fetiše se klenou:
Dospět – co to znamená? Pro mě ne rezignaci.

Oblečeni do dresů jsme směsí bezejmennou.
Hnáni zmarem k progresu v proměně za proměnou.
Láska – to je plamen a les, co se nevykácí.
Extrém v sobě ponesu – ne duši nalomenou:
Dospět – co to znamená? Pro mě ne rezignaci.

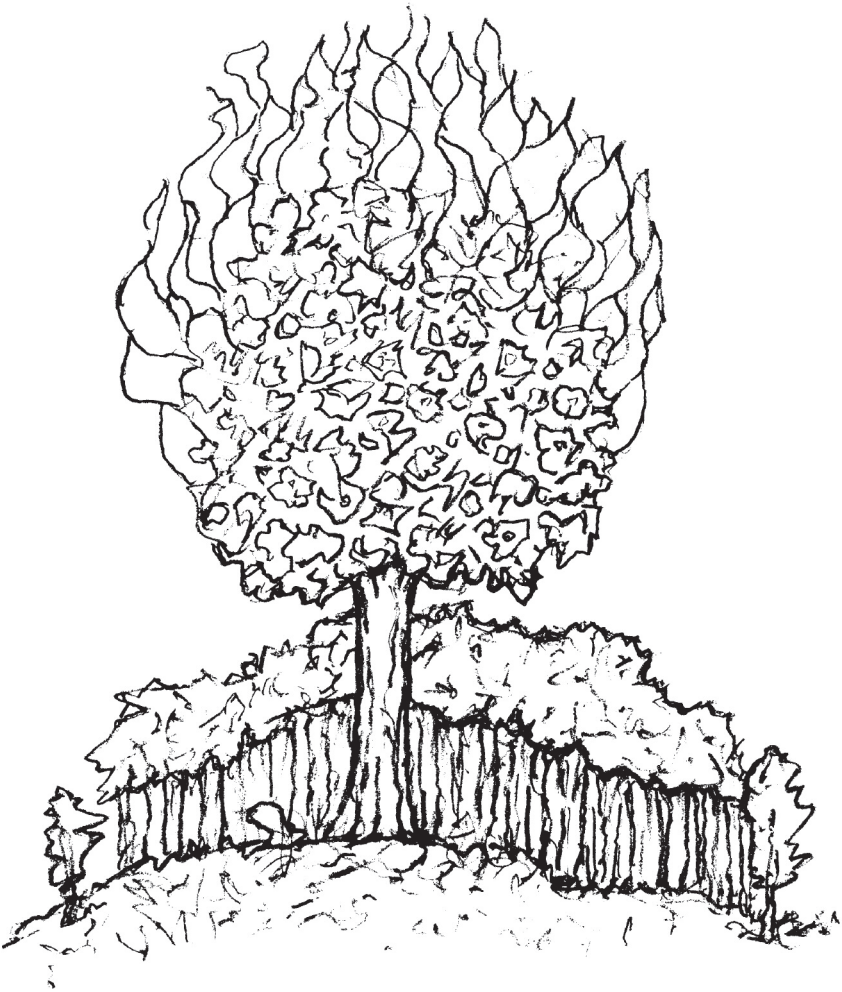

Poděkování hrdinům

Dvacátý sedmý květen dopoledne:
Mercedes zvolna do zatáčky vjede.
Granát byl hozen – nebe sytě bledé.
Ze zašlapaných vždy se někdo zvedne.

Opálka, Gabčík, Kubiš, Švarc a Hrubý,
Bublík a Valčík – voda dravě tichá.
Kdo by dnes našel kuráž na Heydricha,
když hnědá barva každou jinou hubí?

Drak chrlil oheň – spálil, na co přišel.
Setnutá hlava ležela mu v břiše.
Co bylo zřejmé? Kdo a proč nás dáví.

Připomeňme si oběti těch lidí,
kteří dnes žít, tak za předklon se stydí.
Koho drak krmí, neutne mu hlavy.

Na křídlech snu

Chci pohádku vám vyprávět,
v níž nevítězí krutí.
V níž ptačí trylek vítá svět
od rána s velkou chutí.

Zlí skřeti budou vyhnáni
a intriky se zlomí.
Již nepovládnou tyrani,
co žijí bez svědomí.

Ač mnohé lektvar omámil,
zas jednou vše se spraví.
Slavík je budí do sta mil
a cvrček zdraví z trávy.

Zlý mág, jenž země rozvrátil,
je poražen a mizí.
Vše vymklo se mu z opratí,
vše vyústilo v krizi.

Již tečka bude za érou,
kdy z hnusných válek mrazí.
Kdo spali, opět zaberou,
by bděli v nové fázi.

Když noční můra pomíjí,
vrátí se správné póly.
Je čas stržených fólií,
kdy jas pár očí bolí.

Dřív skety měly metály,
a reci byli bití.
Teď pokrytectví smetali,
když pravda znovu svítí.

Kde se ta říše nachází?
V mém přání na den dětí.
Ať ustupují nákazy,
a mír se s úctou světí…

Memento desátého června

Desátý červen nese pachuť smrti.
Horákův statek sbalen do matrací
přihlížel střelbě, která život drtí.
Štemberka, farář, rovněž vykrvácí.

Benzínem páchly kostel a i fara.
Zazněla střelba – krutá, neúprosná.
Vzpomínka děsu není nikdy stará.
Namísto domu k nebi pne se sosna.

Andílci – děti – osmaosmdesát.
Alej je prázdná – do kamene tesat
jména všech padlých nejspíš chtělo by.

Lidice – to je symbol zkázy, krve.
Je třeba říkat po tisící prvé,
že je čas přestat kráčet přes hroby…

Plamínek pro lidické děti

Na děti myslím, jež odešly v chvatu,
na ztrátu, na žal, na nelidskou zvůli.
Na alej křídel, kde se svatí zuli,
na bolest matek, na nesmírnou ztrátu.

Zapálím svíčku – plamen neskomírá.
Nacismus, to je požár v plné síle.
Útlak a zrůdnost, kdy je všechno shnilé
a hlavou dolů – jak u netopýra.

Vzpomenu tiše na křivdy, jež křičí.
Na propagandu, již je vidět v chtíči.
Na to, jak málo stačí ke zkáze.

Vzpomenu tiše na lidické děti,
a na ty, jejichž fotky neobletí
svět, v němž je běžné rakve přecházet…

V plamenech
(V reakci na požár v Národním parku
České Švýcarsko, červenec 2022)

Oknem čpí zápach spáleného lesa:
Kolik jen stromů skolil zápal plic?
Vždyť je to hrůza, jak statný trup klesá
v ohnivém žáru plném bradavic.

Ve vzduchu dým již vyloženě dusí:
Šedavé mraky tvoří pohoří.
Ohnivé peklo šlehá drakům z pusy.
Vše nehašené se hned rozhoří.

Co se v zárodku zavčas neuhasí,
přeroste v to, z čeho se ježí vlasy.
Není-li mez, pak požár zesílí.

V přírodě to – i společnosti platí:
Zem jakou troud vždy lačný plamen zchvátí.
Oknem čpí zápach přímo zběsilý.

V plamenech
(V reakci na požár v Národním parku
České Švýcarsko, červenec 2022)

Oknem čpí zápach spáleného lesa:
Kolik jen stromů skolil zápal plic?
Vždyť je to hrůza, jak statný trup klesá
v ohnivém žáru plném bradavic.

Ve vzduchu dým již vyloženě dusí:
Šedavé mraky tvoří pohoří.
Ohnivé peklo šlehá drakům z pusy.
Vše nehašené se hned rozhoří.

Co se v zárodku zavčas neuhasí,
přeroste v to, z čeho se ježí vlasy.
Není-li mez, pak požár zesílí.

V přírodě to – i společnosti platí:
Zem jakou troud vždy lačný plamen zchvátí.
Oknem čpí zápach přímo zběsilý.

Buďte klíči
(Věnováno Zuzce a Michalovi)

Ať v každém ročním období
vzájemná láska vzkvétá:
Jaro ji květy ozdobí,
teplo si bere z léta.

Na podzim sladce dozraje,
v zimě je sněhem krytá,
než jaro přijde do kraje,
jenž ptačím zpěvem vítá.

Semínka lásky zaseté
v největším mrazu najdete,
v ledu i v poušti vzklíčí.

Ať jste si duhou nad světem,
polibkem v čase zakletém.
Svým srdcím buďte klíči.

Chci slyšet Múzy

Zamýšlím se nad svou vizí,
kam rád bych, aby národ spěl,
když systém již nic nenabízí
než frašku zralou na odstřel.
Vím přesně, co bych nyní chtěl:
Ať každý myslí, zvídá, hledá,
ať nejsou děti bez oběda,
ať nesklízíme tuny těl.
Ať otrok z útlaku se zvedá.
Chci slyšet Múzy – ne ryk děl.

Vše jde stejně – za provizi,
každý jen kouká, aby měl.
Pokrytectví přešlo v krizi,
kdy budou věci na příděl.
Čert by nám v mnohém záviděl,
že ani Peklo tohle nedá,
kdy z propagandy vznikne věda.
Chci smět myslit sám – ne na povel.
Dialog, mír – to jsou má kréda:
Chci slyšet Múzy – ne sto děl.

Ať chuť číst nám nevymizí,
zkusme žít spolu bez hesel.
V rodinách si nejsme cizí,
ať nežijeme v světě cel.
Svět v narkóze je nevesel:
Ať jen to dobré dál se předá,
ať z pátku nedělá se středa.
Kolaps vyplavil spoustu zel.
Ať z barev nezbyde nám šedá:
Chci slyšet Múzy – ne hluk děl.

Toužím, ať s vnukem mluví děda.
Ať zná víc, než je abeceda.
Náš hlas by potom hned líp zněl.
Extáze propagandy? Běda:
Chci slyšet Múzy – ne křik děl.

Laťka je nízko…

Opět se laťka trochu sníží,
že se až země dotýká.
Bude míň chleba, více mříží,
ohnutý hřbet se při zdi plíží.
Místo cest je jen oklika.

Zas další limit odpadává.
Marně se jistot domáhá
člověk, jenž četl svoje práva
na papíře, s nímž dlouho mává.
V praxi jde bez práv do naha.

Bezradnost pouze chaos střídá,
volný pád nikdo nemírní.
Všude zní nářek a s ním bída,
aniž kdo za ni zodpovídá:
Pytlák je hlavní revírník.

Na očích páska nepřekáží?
A ucho špuntem nestrádá?
Slepí a hluší berou gáži
za to, že byť vše strašně zdraží,
neučiní krok ze stáda.

Co je jak troud, se rychle vznítí,
co je jak troud, blesk zapálí.
Cítit je, jak se škube nití,
cítit je, kam se všechno řítí
s nenávistí i naschvály.

Opět se laťka trochu sníží
u těch, kteří se nepříčí
namísto těsta svrab hníst v díži,
dokud se všechno nerozklíží
v život, který je jepičí…

Kdo slíbil změnu…

Systém je špatný – pro své nastavení:
K moci tak mohou stále jen ti jistí.
Kdo ještě myslí, že to volbou změní?
Kdo ještě věří, že přijdou „ti čistí“?
Pro politika mnozí jsme jen hlísti:
Řeční, jak bude hájit lidská práva,
jak jeho strana jediná je pravá.
Že mu jen někdo nedá po čelisti
za to, jak lidem zadky nakopává.
Kdo slíbil změnu – všechno ukořistí.

Slyšíte nářky, jak že na nic není,
zdroje tu jsou – však vám je nezajistí.
Ceny jdou vzhůru – hrůzné představení,
jen sliby spadnou jak podzimní listí.
Není snad granát, jenž se neodjistí.
Vzdávat se plynu? Nebere to hlava,
proč parta chtivých ještě setrvává.
Hlavně, že za vše mohou komunisti.
K banánům bez front kokain se teď dává:
Kdo slíbil změnu – všechno ukořistí.

Vzdělání? Rozhled? Cítím divné chvění:
Myslící jinak jsou hned teroristi.
Poslušných si vždy každý režim cení.
Myslíte, že se ale nepojistí?
Že svoje věrné všude nerozmístí?
Nesnesitelnou se ta fraška stává,
kdy, co je funkční, se hned podkopává.
Snad každý z nás, co chtít má, brzy zjistí.
Máme snad k pohřbům nahlas křičet: Sláva?
Kdo slíbil změnu – všechno ukořistí.

Vidina zítřka? Neskutečně tmavá.
Zlomí nás zima – či válečná vřava?
Tam, kde se škrtá, čpí to nenávistí.
Enormní ceny. Cenzor gumou mává:
Kdo slíbil změnu – všechno ukořistí.

Aby se jí zdál…

Chci napsat báseň pro postarší paní
a pana Browna, který měl ji rád.
Byl její motor, jenž ji popohání.
Byl její láskou, jež je bez výhrad.

Věděla, že je zkrátka navždy její
a že ho touží stále lépe znát.
Proč již ji jeho tlapky nezahřejí?
Proč místo tepla dostavil se chlad?

Otázky, které vzduchoprázdnem znějí,
a jež si žena musí stále klást:
Proč kvůli jedu přišla o naději?
Proč v širém kosmu mizí její část?

Proč všechno krásné zrůdnost udusává?
A proč je člověk opět krutě sám?
Náhle jí zhořkla kdysi svěží tráva.
Náhle jí ztmavlo nebe u lesa.

Fešák a frajer vždycky byl Pan Hnědý.
Nesmírná bolest nejde ani snést,
že na své dece ležel naposledy.
V souhvězdí navždy září její pes.

Tu paní neznám – jen ten příběh hrozný.
Snad bude v básni zcela jasně znít,
jak mě moc mrzí rozdupané hrozny.
Jak mě moc mrzí přetržená nit.

Jak její ztráta velice mě trápí,
a jak jí toužím pomoct zase jít.
Tam někde v sobě stále najde tlapy
a výraz reka, v němž je mír i klid.

Ať ve svém srdci pana Browna chová
s tím, že ji střeží – jen je trochu dál.
Když večer barví slova do nachova,
Pan Hnědý přijde – aby se jí zdál…

Vidíme obraz

Ty, kdo se správnou frází zaštítí,
že mohou k lízu, v prvé řadě hřeje.
Z té jejich falše bývá na blití:
Do tváře se vám lotr ještě směje.
Šlechetné věty plynou ze zloděje,
který se jako vzor vší ctnosti tváří.
O pravdě kážou ti největší lháři,
které lze řadit mezi farizeje.
Když spadnou masky, potom v bestiáři
vidíme obraz Doriana Graye.

Dělají, že jsou světci zarytí,
k ohni však nikdy nejdou bez oleje.
Drobky vám vezmou – sebe nasytí,
chrochtají nahlas, až se i žlab chvěje.
Zasloužili by všichni na galeje,
jim se však s drzým čelem sedět daří
v koženém křesle proti sekretáři.
Když mají moc, pak víme, kam to spěje.
Jen, když se něco zvrtne ve scénáři,
vidíme obraz Doriana Graye.

Nepářou se s tím – nejsou zašití.
Na konto myslí – nikdy na ideje.
U břehu se vždy stébla zachytí,
to jenom chudák míří na peřeje.
Někdy i jim je horko, že z nich leje,
neboť je zřejmé, jak že hospodaří
bezúhonní a velcí pohodáři.
Není to exces, že se tohle děje.
Systém to žádá – a my v černé záři
vidíme obraz Doriana Graye.

Rozum je nyní oběť na oltáři
Agrese, z níž pak v kdekom hněv se vaří.
Kde vládne podlost, tam se faleš přeje.
Exitus práva chválí elitáři:
Vidíme obraz Doriana Graye…

Posun

V čem tkvělo hlavní temno středověku?
Že mnoho lidí bylo bez vzdělání.
Že inkvizice rozprostřela deku
jediné pravdy, jež rozvoji brání.

Že bylo nutné podrobit se zvůli,
vedly se války – mor byl přímo vzteklý.
Strach se stal normou. Vichry zášti duly,
chudý byl bit, a spory se jen vlekly.

Že kdo se vzpouzel, platil za kacíře,
běda, jak řekl, co se a jak točí.
Rozum byl proklet v nejsvětější víře:
Lépe je mlčet, bylo cítit v moči.

Tak si tak říkám, co se posunulo:
Kmán dostal papír – bez kutny jsou kněží.
Jinak však nula dál je téže nulou,
a týž je útlak, o což právě běží.

Jen škrtnout postačí…

Když hoří statný les, pak u srdce vás bodne,
jak oheň polyká, co vánek hladil včera.
Zbývá jen popel smést. To v chuti nelahodné
je skrytá logika – jen člověk neví, která.

Když vzplane společnost – jak troud již byla suchá.
Jen škrtnout postačí – a vše se rázem vznítí.
Když davům zbývá kost – a panstvo voly kuchá,
chléb kvasí v koláči – a hněv je místo pití.

O obou požárů vždy byla nutná půda.
Nenávist z poháru směr svého toku udá.
Nenávist z poháru se kapkou neuhasí.

Čím větší lhostejnost, tím víc se oheň šíří.
V plamenech pojde most – propasti jsou hned čtyři.
V plamenech pojde most – až k Peklu vedou trasy…

Nebuďme balvany…

Odmítám štvavé statusy:
Z hněvu zas hněv se rodí,
až lidskost zcela zadusí
od sklepů po poschodí.

Odmítám, aby jedni jen
nenávist šířit směli.
S tím, že pán bude nevinen,
kmán v cele, že byl smělý.

Ať zákon všem zde platný je.
Ne, jak se komu líbí.
Dvojí metr nás zabije.
Tohle jsou hrubé chyby.

Nebuďme, prosím, balvany,
stroji, co plní úkol,
který že jim byl zadaný.
Jinak sráz bude vůkol.

Jakoby nic

Šeravá přítmí v strunách zněla,
lógr se do korunky vpil.
Měsíc tetoval vlkům čela,
samota více osaměla:
ač květy žádné – všude pyl.

Za louže krve skupovali
světlo – a kulky byly IN.
Chléb shazovali z příkré skály,
až sami sebe vytrestali.
Kázání spletli z vlastních vin.

Kostely svlékly podprsenku,
v minisukních (když zazněl zvon)
ze zlatých telat – k tomu rtěnku.
Na oltářích se leskl venku
jen prázdně tupý silikon.

Z varhan zní nářek úpěnlivý,
asi že mozek, jenž zbyl sám,
v panice z nervů štípe dříví.
Ostatní škleb svůj dále křiví.
Odumřel cit – a zavřel krám.

Zpověď probíhá při souloži,
aby to nic se dalo snést.
Zrobotizován člověk množí
součástky – tedy pouhé zboží.
Myšlenky nejsou – sešly z cest.

Zmatený zvon svou hlavou krouží,
kývá se zděšen tam a sem.
V narkóze zástupy se plouží
pod věží rozpuštěnou v louži,
v narkóze míří za hlasem.

Za hlasem, jenž je podle tráví,
za hlasem hesla v nápise.
Za hlasem, který obě taví,
pravdu i ctnost, na popel žhavý.
Jakoby nic – tak tváří se…

Tíha jistoty

Hledání stabilit jen hlodá lidskou duši.
Stavíte paláce na půdě, jež se drobí.
Hodláte zacílit – však svět vás stále ruší,
a člověk, zablácen, hned spěchá do poroby.

Kdo by měl naslouchat? Většinou právě hluší.
To trend je obvyklý, jenž po staletí platí.
Kolikpak žaslo chat, jak málo lidé tuší,
že vždy jde o cykly, v nichž vlaky sjedou z tratí?

Proč se pachtit? Proč? Když zem pod vámi puká?
Sen je zabíjen, když svazují vás muka.
Byť je všude svit, úzkostné duše chřadnou.

Zkuste přijmout již, že žít lze bez kontroly.
Vždyť rez hlodá mříž – a stěny skal se drolí:
Chtít vše jisté mít vás pouze stáhne na dno.

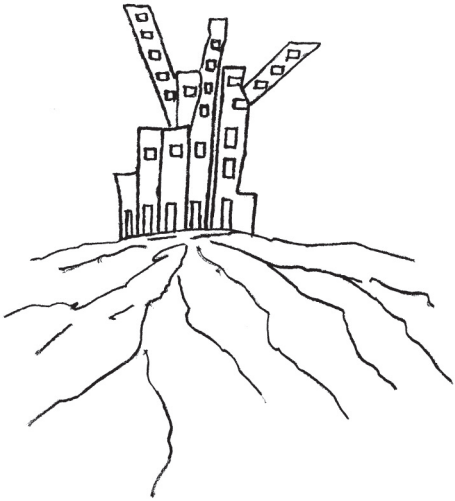

Když zdi nahradí lesy…

Po vedrech prší teď a obloha je šedá,
šedá jak budoucnost, jež v taktech strachu bledne.
Dopadá odpověď, aniž se pravda hledá,
z podrazu činí ctnost – z flákačů zodpovědné.

Úzkost je denní chléb, jenž z médií nám drobí,
kdo je jí najeden, má v mozku silné křeče.
Máme být bez potřeb – jak prázdný symbol doby:
Mít červen za leden. Tím být, po němž vše steče.

Vzali nám směr i krok – každý ať v řadě stojí,
řeč stejné frekvence zní do těžkého ticha.
Čeká se na výrok – dialog leží v hnoji:
Pohřeb má bez věnce, ať vášeň nerozdmýchá.

Jen pružné nic je vhod – bez chutí všech a vůní.
Manuál stejnosti, jež nevybočí v ničem.
Hra čeká na přerod – a poražení u ní.
Stoka nás nehostí – a co v ní počít s klíčem?

Obzor je tkaný z gest, obzor nám do tmy padá.
Z myšlenek povely se v nočních můrách staly.
Chtít poznat za incest s pravidly od Mikáda
označí dospělí svázaní u maštalí.

Po vedrech prší teď – a hnědnou luka širá.
Zblácená podlaha na čistou zahraje si.
V kde kom ční tlustá zeď, která ho uzavírá.
Co jenom pomáhá? Když zdi nahradí lesy…

Nežijme v křeči

Plní se nyní vize Nostradama?
Zřejmé je jedno: Svět je naruby.
Buď nás svou pýchou mocní zahubí,
nebo se ledy rychle počnou lámat.

Proroctví jsou zde – chtějme čistou mysl,
ne čekat na to, co že má se stát.
chce to si říci, co je majestát,
a kdy že věci mohou dávat smysl.

Nežijme v strachu z různých předpovědí,
buďme však těmi, kteří znají, vědí,
a s nimiž nelze orat jako s voly.

Nežijme v křeči ani v nevědomí,
vnímejme les – i jednotlivé stromy.
Pak rozum zkázu nikdy nepovolí…

Za obzorem i v nás

(Věnováno paní Marii Jarolímkové)

Dotlouklo srdce jedné hodné paní,
tlouklo jí něžně dlouho, do sta let.
Smuteční vrba se až k zemi sklání,
s projevem úcty nechce otálet.

Své vnučce Martě byla vším – což platí,
dala jí srdce – vůni domova.
Ve vzpomínkách a snech se jí vždy vrátí,
jenom ta schránka – ta se pochová.

Učila děti – celý život svěží,
věděla dobře, na čem nezáleží,
a co je hlavní – díky patří jí.

Již je tam někde za obzorem, v dáli,
přesto tak blízko, až se ptát lze, zda-li
nejsme tu stále s paní Marií…

Meť klidně teď
(Volný překlad: Dust if you must, Rose Milligan)

Meť – klidně teď, však není někdy lépe
tím být, kdo kreslí – či verše tepe,
péct jde přec či vsadit tis.
Víš přec, že jiné je „chtít“ a „měla bys“?

Meť – klidně teď – čas však není, věz.
Radši v řece plav a zkus horu slézt.
Hudbu si pusť, čti mnoho knih.
přátel važ si – žij a znej smích.

Meť – klidně teď, však tam je svět,
kde slunce v očích máš – a vítr chladí ret,
kde dopadá déšť a třpytí se sníh.
Propásnout by to byl velký hřích.

Meť – klidně teď. Zkus říct si však,
že přijde věk – kdy slábne zrak.
Až odejdeš (jak všichni – ach),
necháš po sobě jen ten prach.

Zas vnímám naději…

Byť stromy uschlé jsou – a kůrovec se množí,
ač zem je spálená – a suchá jako troud,
klíčky se usnesou, že vzejdou v novém loži,
což jedno znamená: Zas půjde obejmout.

Kdeco je zlámané, kdeco žalostně úpí,
přesto se zelená, kde včera pahýl čněl.
Vzduch čerstvý zavane – a s křikem zmizí supi.
Odpadnou břemena a zazní hudba včel.

Zas vnímám naději, že po všech zkázách, přece,
paprsky zahřejí nás ráno na pasece,
že stromy začnou růst a sílu naberou.

Když plevel uvadne, les po malinách voní.
Břízy jsou půvabné jak trysk bělostných koní.
Je čas, kdy slova z úst se spojí s nádherou…

Duha místo slov

Léto se poroučí – již sbalená je deka:
Vlaštovky odlétly – a zima bude tuhá.
Ve žhavém kotouči se nebi noha smeká.
Nad mraky s pometly most staví skromná duha.

Chlad náhle zavane – a všude je tak pusto.
Noc pila do rána, kdy ruka na klíč sahá.
Sny dávno zastlané si přejí čáru tlustou.
Sázka je prohraná – a pod stolem řve, nahá.

Knihu již zaklapli. Skončila kapitola.
Déšť pláče nad kaplí – však usmívá se zpola,
v koutě je svačina, jež po kapsách dech loví.

Kniha spí v polici, z níž nevytáhne paty.
Stačila doříci, že nikdo není svatý
a s koncem začíná děj nevýslovně nový.

Kde srdce skotačí

Vzpomínám na ostrov ve sluneční záři,
na moře zpěněné, na písečnou pláž.
Jak vlny spěchaly kamsi za rybáři,
a jak se slonice na svou cestu ptáš.

Vzpomínám na ostrov, kde my dva se brali,
kde srdce skotačí – a kde jsou si blíž.
Vzpomínám na ostrov vskutku dokonalý,
na kterém vědělas, jak mi odpovíš.

Tři roky jsou to již, děkuji ti za ně,
tři roky se mnou sníš – hřejeme si dlaně,
jedenáct ale let spojeni jsme něhou.

Tři roky, to si piš, jsme již jedna duše,
jsi moje hvězda, víš, světlo od Venuše,
a proto mám rád hned: Datum desátého…

Ať najdeš cestu...
(Věnováno sestřence)

Dášenko, zdraví hlavně přeji Ti,
a, jsi-li dole, ať Tě něco zvedá,
zřít světlo, i když slunce nesvítí.
Ať můžeš vzkvétat – a ať nejsi bledá.

Ať najdeš svoji cestu k prameni,
poklad, jenž jiným ve tmě schován bývá.
Dej na svůj instinkt – sleduj znamení.
Tvá duše není plochou pro kladiva.

Máš toho v sobě spoustu na rozdání,
jsi jako vrba, jež se k řece sklání,
vyslechneš vše, co říká hladina.

Přeji Ti lásku, která nevymizí,
přeji, ať strom jsi, statný, plný mízy,
a zářiš tam, kde jiný zhasíná...

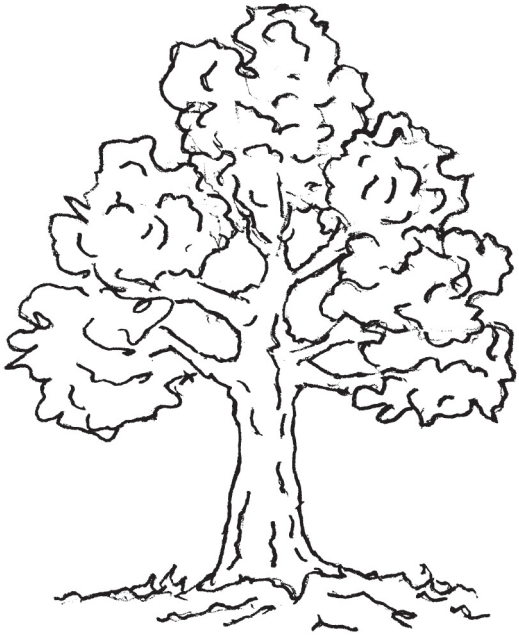

Nic jako moře

Nic jako moře pevně neobjímá,
nic není jako moře nespoutané.
Široká modrá plocha před očima
vlní se, vzpouzí – nad ní slunce plane.

Nic jako moře teskně nezapěje,
nic není hlubší – nic tak rozbouřené.
Moře tká víru z pěny beznaděje.
Lenoší – pak ho vichr popožene.

Nic jako moře smysly neošálí.
Nic jako moře mysl nepoblouzní.
Na písek drolí nejstrmější skály,
na písek, který s jeho řevem souzní.

Nic jako moře bolest neutiší:
Moře je kněz, jenž vinné vyzpovídá.
Nic nezná tolik utopených říší.
Kdesi v něm bloudí sama Atlantida.

Poklady světa právě moře střeží:
Tajemné, temné, opředené kouzly.
Každým dnem chce se vydat na pobřeží.
Do moře z nebe mnohé hvězdy sklouzly.

Moře je kruté – přitom nikdy marné:
Životodárné – z něho všechno vzniká.
V moři spí čas – zatímco svět dál stárne.
Moře zná žal – i slasti hédonika.

Nic jako moře rány nezahojí.
Nic jako moře rozum nerozdrásá.
V moři je mír – i připravenost k boji.
V moři dlí děs – i nedozírná krása.

Co z moře vzešlo – do něho se vrací.
V moři je otisk všeho, co se dálo.
Přiznám se ke své mořské fascinaci:
V moři lze nalézt Boha: Natrvalo.

Doslov

V básnické sbírce „Přejme si les“ Marek Vojtěch Řezanka reaguje na nejistotu doby, kdy ve vzduchu dlouhodobě visí přízrak jaderné apokalypsy. S pocitem takové permanentní hrozby se žije těžko – a cokoli plánovat se zdá být malicherné až nemožné.
Autor ale nehodlá ve svých čtenářích bezmoc ještě více rozdmýchávat. Naopak. Již samotný název básně napovídá, že jim chce předat naději a víru v něco lepšího. Na spáleništi opět vyroste nový hvozd.
Symbolika lesa a stromů se v této sbírce vyskytuje hned na několika místech, například v básních „V plamenech“, „Jen škrtnout postačí…“, „Když zdi nahradí lesy…“, „Zas vnímám naději…“ a pochopitelně v básni pojmenované stejně jako celá sbírka.
Některé z textů jsou vyloženě osobní, věnované konkrétním lidem: „Za obzorem i v nás“, „Ať najdeš cestu…“ či „Kde srdce skotačí“. Sem lze zařadit i básně motivované odchodem výrazných osobností („Místenka na leden“ či „Stopa Abrháma“).
Celá řada textů čtenáře burcuje, aby se nevzdával – a hledal svou cestu: „Nerezignovat“, „Za to dík…“, „Na křídlech prosby“, „Chci slyšet Múzy“ či „Nebuďme balvany…“
Marek Vojtěch Řezanka ve svých básních rovněž připomíná některé pro něho podstatné historické události jako například v textech „Březnový smutek“, „Memento května“ či „Poděkování hrdinům“.
V roce 2022 se poněkolikáté zúčastnil projektu E-Moc-E – a potřetí se umístil mezi vítězi v sekci poezie. Konkrétně se jedná o básně „Předobraz“ a „Převozník a muž“.

Autor sám dodává:

Milí čtenáři,
uvědomuji si, že se musíte potýkat s čím dál většími, až bych řekl existenčními, problémy. Přeji nám všem, abychom na jejich zvládání nebyli sami. A abychom se dočkali dní, kdy na místě neutěšeném uvidíme opět silný vzrostlý zdravý les,

Marek Vojtěch Řezanka

MAREK VOJTĚCH ŘEZANKA

Přejme si les

Obálka a ilustrace Jiří Staněk
Tisk a grafické zpracování
vyrobilo Studio BESR v roce 2022